

Prologas

Ponia Kaminski žinojo.

Dar prieš tą nutikimą.

Iki tos dienos manėme, kad ji — motina psichopatė, neurastenikė ir paranoikė. Už akių ją vadindavome *prižiūrėtoja* ir apgailestavome, kad Mo tenka taikstyti su tokia patologiška, įkyria mama. Ponia Kaminski saugojo savo dukrą ir augino ją, švelniai tariant, tarsi šiltnamyje. Apie gimtadienio šventes paplūdimyje arba baseine negalėdavo būti nė kalbos, jeigu ten nebudėdavo gelbėtojai; pati ponia Kaminski irgi pageidaudavo ten būti — ant smėlio ar prie baseino krašto visada šmėžuodavo penktą dešimtį pradėjęs šešėlis, budriai stebintis dvylikamečių linksmybes. Apie disneilendą net nebuvo galima ir pagalvoti. Ponia Kaminski — smulkutė tyli moteris vos metro penkiasdešimt dviejų centimetrų ūgio, maloniai besišypsanti ir visada itin mandagi, todėl sunkiai galėjai patikėti, kad ji tokia nepalenkiamą dėl Mo priežiūros.

Slapta svarstydavome, ar ponia Kaminski jaunystėje nebuvo patyrusi kokio nors traumuojančio nutikimo, dėl kurio ir tapo tokia atsargi, bet Mo sakė, kad ji tokia visai ne dėl to. Mo paaiškino, kad jos mama įsitikinusi — niekas tavo vaikų neprižiūrės taip, kaip tu pati. Mo garbei reikia pasakyti, kad jos kantrybė buvo daug didesnė nei bet kurio iš mūsų — vargu ar būtume pakentę taip kaip ponia Kaminski į gyvenimą besikišančias mamas.

Šeštos klasės moksleivių akademinė stovykla galiausiai pateiktė ponios Kaminski nuostatas iš granitinių į plienines — nors ir labai menkai, bet vis tiek truputėlį lankstesnes. Visi šeštokai,

išskyrus Mo, vyko į žygį. Poniai Kaminski skambino mokytoja, paskui — direktorė, galiausiai — mano mama. Ji ir įtikino. Mano tėtis turėjo vykti į žygį kaip grupę lydintis padėjėjas; jis pasižadėjo asmeniškai prižiūrėti Mo. Gal ponia Kaminski sutiko todėl, kad patikėjo mano mama, gal pasitikėjo tėčiu, o gal dėl to, kad suprato negalėsianti amžinai dukters laikyti geležiniame savo kumštyje; gali būti, kad ji sutiko ir dėl to, jog stovykla buvo labai svarbi tų metų mokymo programai. Vienokia buvo toji priežastis ar kitokia, bet Mo pirmą kartą per dvylika gyvenimo metų buvo leista išskristi iš lizdelio be mamos pašonėje.

Nuo to karto ponia Kaminski nuolat mums patikėdavo savo dukrą, ir kiekvieną šį šventą aktą palydėdavo tvirti mano tėvų pažadai: „Mes uoliai ja rūpinsimės“; „Ji bus geros rankose“; „Mo mums kaip dukra.“ Pastaruoju metu aš be paliovos svarstau, ar šios tarsi savaimė išsprūdusios banalybės, nerūpestingai ištarti žodžiai kažkaip paveikė tai, kas įvyko, ar vis dėlto jie buvo beprasmingi, nes vis tiek tai, kas nutiko, būtų nutikę, nesvarbu, kas anksčiau neapgalvotai buvo pažadėta.

Per tuos metus ir mane kartais patikėdavo ponios Kaminski globai, bet mano tėvai niekada nereikalaudavo jokių saugumo garantijų. Mo — vienturtis vaikas, todėl mane imdavo jai į draugiją per kiekvienas Kaminskių atostogas. Lankiausi Afrikoje ir Ispanijoje, Tailande ir Aliaskoje. Mano tėvai mielai priimdavo kiekvieną kvietimą be menkiausių dvejonų ar reikalavimų pasižadėti saugoti mane kaip savo akį, kaip kad jie pasižadėdavo, kai mes pasiimdavome Mo. Gal buvo manoma, kad pažadai galioja abiem pusėms. O gal giliai širdyje mano tėvai žinojo, kad už tokius pažadus negalima garantuoti, ir iš tikrųjų jiems nebuvo lengva apsispręsti leisti man keliauti kartu. Manau, mano tėvai suprato, kad ponios Kaminski baimės grįstos išsamia savianalize; ji tikrai buvo apsvarsčiusi avarijos, išsiveržusio ugnikalnio ar skęstančio laivo galimybes ir žinojo, kad,

prireikus priimti sudėtingą sprendimą, žiūrėtų savęs; nors mu-
dvi su Mo buvome artimos kaip sesės, manęs nebūtų paisoma.

Kiek tik siekia mano atmintis, vis prisimenu, kaip mes su
seserimis ir draugėmis vartydavome akis, vos paminėjus ponią
Kaminski; manėme, kad ji pamišusi.

Dabar jau niekas jos nebevadina pamišėle.

Ji nujautė. Dar prieš taip nutinkant. O aš vis svarstau, kaip?
Gal ji pranašė, aiškiaregė, apdovanota antgamtinė nuojauta? O
gal viskas ir yra taip, kaip sakė Mo — tik racionali, gerai pa-
sverta ir apmąstyta nuostata, nulemta paprasto supratimo, kad
niekas geriau už tave nepasirūpins tuo, kas tau svarbu, o jeigu
tektų rinktis kitam, tavo vaikas būtų gelbėjamas antras.

Štai apie tai dabar ir mąstau. Jau po visko.

1

Dar viena sapalione apie tai, kokį kaspiną pasirinkti —
rožinį ar auksinį, ir aš išprotėsiu! KOKS KAM SKIRTUMAS!
Baikit. Gana. MIRŠTU!

Mo žinutė atskrieja kone akimirksniu: Vadinasi, smaginiesi?

Turbūt mažiau skaudėtų, jeigu man trauktų dantį. Šitą kankynę kenčiu jau penkis mėnesius. Nuo tada, kai mano sesuo susižadėjo, net ir menkiausios būsimų vestuvių smulkmenos gvildenamos ir pergvildenamos, nors apsivemk, o didžioji diena dar tik už trijų mėnesių. *Nors apsivemk*. Štai kur puikus žodis (turbūt tiksliau — du žodžiai?), kurio man vis negana; be to, šis žodis labai tinkamas — viso šito sujudimo tiesiog negaliu suvirškinti.

Dabar penktadienis, nuostabi giedra popietė, puikiausia proga nulėkti į paplūdimį, padūkti su banglente ar pasilinksinti su draugais. Bet, užuot pramogavusi, sėdžiu ant grindų, atsirėmusi į sieną vestuvinių drabužių salono persirengimo kambaryje, o sesuo pozuoja vilkėdama suknelę, atsistojusi priešais mano mamą, tetą ir mane, prievarta įkalbinta būti vyriausiąja pamerge. Kitos sesers — Chlojos — nėra. Praėjus savaitei po sužadėtuvių, ji pareiškė, kad santuoka — tai pasenęs patriarchalinis konstruktas, engiantis moteris, todėl nedelsiant buvo nušalinta nuo viso šito reikalo, o aš buvau paaukštinta.

Įdomu, kur ji dabar. Turbūt pasimatyme su Vansu; turbūt jie bučiuojasi kur nors arba vaikštinėja susikibę už rankučių po miestą, džiaugdamiesi neįtikėtinai gražia diena. Kone sudejuo-

ju iš pavydo ir jau ne pirmą kartą susimąstau, ar tas jos pareiškimas nebuvo mestelėtas tyčia. Chloja yra tokių dalykų meistrė. Ji išmano, kaip pakreipti reikalus savo naudai, o ištikus aštuonis mėnesius nuolat kažką veikti su mama... ne, ji tikrai turėjo padaryti viską, kad taip nenutiktų.

Prunkščiu galvodama apie šį genialų planą — mano seseriai pavyko išsivaduoti iš tikrųjų nė neatsisakius padėti; Obri dešniosios rankos pareigas ji kuo sėkmingiausiai permetė man. Jau matau kreivą Chlojos šypsenėlę, viską dėliojant ir planuojant; ji juk supranta, kaip nekenčiu tokių dalykų, žino, kad aštuoni mėnesiai kalbų vien apie vestuves, nutaisius žvalią prijaučiančią šypsenėlę, iš esmės pakeis mano įprastai giedrą niekada-neik-į-parduotuvę-jeigu-mirtinai-nereikia-švarių-apatinių nusiteikimą.

— Fina, ką manai? — klausia Obri, todėl tenka atplėšti akis nuo telefono, kurio ekrane šią akimirką vienas kitą keičia juokingiausi pasaulyje memai su gyvūnais. Ekrane — ant haskio nugaros jojantis leteną iškėlęs katinas ir užrašas: *Paskui tą pelę!*

Mirkčioju, ir pašaipei šypsenėlė užgęsta, nes gerklėje keistai įstringa gumulas. Nors bjauriuosi viskuo, kas nériniuota, vestuviška ir mergaitiška, krūtinėje sklidinai prisipildo labai mergaitiškų emocijų šulinys. Dvi savaites Obri tauškėjo apie savo suknelę, be paliovos aiškindama, kokia ji tobula. Dažniausiai neklausydavau — atlasas toks, šilkas anoks, perliukų vėrinėliai, kažkokie krašteliai, kažin kokios blizgančios akutės aplink iškirptę... Bet dabar štai, ji stovi priešais mane — tiesą sakant, stypso apsiavusi batelius labai aukštais kulniukais, — ir nuo neįtikėtinais liekno jos liemens ritasi vilnijančios glotnučio dramblio kaulo spalvos atlaso bangos, o iškirptė raibuliuoja smulkučių perliukų verdenėmis; ji atrodo tarsi pasakų princesė, gražiausia visoje žemėje karalienė; mane pribloškia jos grožis, gal aš net truputėlį jai pavydžiu.

Mama ploja katučių Obri už nugaros, teta Karen apkabina mamą per pečius. Jodvi prisiglaudžia viena prie kitos, žavėdamosi seserimi, beveik susiliečia šviesiaplaukės jų galvos.

— Gražu, — pasakau, tarsi tai, kas vyksta, visai nebūtų reikšminga, ir vėl įbedu nosį į telefoną.

Juodas šuo žiūri prisimerkęs į jam pakištą varvančią ledų ant pagaliuko porciją: *Kai užšąla smegenys*. Nusišypsau ir toliau vartau paveiksliukus; mama ir teta Karen aikčioja ir suka aplink Obri ratus, apžiūrinėdamos suknelę iš visų pusių; Obri siūbuoja pirmyn atgal.

Teta Karen atsistoja šalia manęs.

— Nufotografuok, — suspiegia. — Su Fina. Jas abi.

Susigūžiu nuo minties, kad dabar mirguliuosiu tetos Karen feisbuke, papuošta kokia nors absurdiška grotažyme, pavyzdžiui, *Žavinga būsima jaunoji ir būsima pabėgusi nuotaka — Obri ir Fina Miler*.

— Ne-a, — sako mama ir mane išgelbėja. — Nefotografuosiu, kol neišauš svarbioji diena. Fotografuojant vestuvine suknele vilkinčią nuotaką dar prieš vestuves, galima prišaukti nelaimę.

Atsidūstu palengvėjusia širdimi ir pasislenku tolėliau nuo Obri sunerimusi, kad vien mano artumas jos nesuteptų. Ji man nusišypso ir be garso sužiobčioja *ačiū*, tada apsisuka ir grįžta pas kudakuojančias višteles, kurios, atslūgus susižavėjimo bangai, dabar jau nervinasi aptarinėdamos, ką reikėtų pakeisti.

Pajuntu, kaip ima kaisti skruostai, paliepiu sau atvėsti. Obri man jau padėkojo milijoną kartų, nors iš tikrųjų juk nieko čia tokio. Mano pokalbis su jos būsima anyta truko trumpiau nei penkias minutes, ir ponias Kinsel buvo superrami.

Net nebūčiau skambinusi, jei Obri nebūtų taip krimtusis. Man atrodė, kad ponios Kinsel vestuvinė suknelė — visai geras sumanymas; savitai šaunu, kad Obri bus ketvirtos kartos nuotaka, dėvėsianti tą suknelę — „klasikinio silueto, puoštą vin-

tažiniais karoliukais, Viktorijos laikų nériniuota apykaklaite ir satinu trauktomis sagutémis per visà nugarà“. Tardama šiuos žodžius Obri, galima sakyti, verkė, ir, kadangi pjoviau grybà neva vykdydama vyriausiosios pamergės pareigas, pamaniau, kad šitą reikalà galėčiau sutvarkyti. Mo sako, kad turiu talentà dorotis su tokiais dalykais; kažkokia mistika, bet, rodos, mano tiesmukumas niekada nieko neįžeidžia. Vis dėlto manau, kad kiti žmonės pernelyg viską komplikuoja. Nei čia kas gera, nei čia kas bloga, jeigu imi ir pasakai taip, kaip yra. Atslūgus pirmajai nuostabos bangai, ponia Kinsel neprieštaravo. Ji net pripažino, kad rengdamasi tekėti irgi norėjo įsigyti savo vestuvinę suknelę.

Turbūt ji paskambino Obri tą pačią akimirką, kai baigėme kalbėti, nes Obri skambučio sulaukiau po pusvalandžio; ji man dėkojo ir dėkojo, dėkojo ir dėkojo. Na, štai — po penkių mėnesių ji sukinėjasi patenkinta, žavisi savimi ir šypsosi, o aš labai džiaugiuosi, kad tąsyk nusprendžiau pasikalbėti su būsima jos anyta.

Prieš mane stovinti teta Karen abiem rankomis kilsteli putas DD dydžio krūtis ir sako: „Štai taip“; jai norisi, kad tarpelio tarp krūtų matytųsi daugiau. Mama purto galvą, Obri linkčioja, kažką kalbėdama apie Beno pritarimą ar nepitarimą, ir tada aš spragteliu mobiliojo fotoaparatu; per jų juoką to tylaus spragtelėjimo nė nesigirdėjo.

Žiūriu į ekranėlį — visos trys juokiasi, džiugūs veidai neryškus, suknelė atsispindi veidrodyje, Obri šypsena per visą veidą, šalia jos stovinčios mama ir teta Karen plačiai išsišiepusios. Išsiunčiu nuotrauką Mo, parašiusi žinutę: *Ji nuostabiai atrodo!* Pridedu krūvą širdučių ir šypsniukų.

Ekrane sušvinta Mo atsakymas: Pripažink, kad esi romantiškė. Kad jau apie tai kalbam, ar jau apsisprendei?

Kramtau liežuvį, spoksodama į klausimą, gal tikėdamasi, kad švytintys pikseliai nušvies man protą, ir aš sužinosiu atsakymą, kurio niekaip nesugalvojau (arba nesiryžau apsispręsti) nuo tada, kai prisipažinau Mo ketinanti pakviesti Čarlį Makojų į šokių vakarėlį. Į tą vakarėlį kviečia merginos; pernai aš tenėjau be poros, kartu su būreliu kitų mergaičių, kurios buvo arba per drovios, arba per išdidžios, arba per negražios, kad pasikviestų kokį vaikiną. Prie suknelių prisiderinome „Converse“ sportinius batelius, drebinome šokių aikštelę pašėlusiais dar nematytais judesiais ir siaubėme šokolado barą, šaipydamosi iš visų merginų, kurios svirdinėjo apsiavusios nepatogiais aukštakulniais, nejaukiai šypsojosi savo vaikinams ir ilgesingai dirščiojo į uždraustas kalorijas — tarsi ant kankinimų suolo išdėliotus skanumynus.

Buvau tikra, kad ir šiais metais pasielgsiu taip pat, bet taip maniau tik tol, kol atsirado Čarlis. Tarsi būčiau jį sumaterializavusi iš oro. *Gerasis Dieve, labai prašau, atsiųsk man aukštą, žaivingą, lengvai pakvaišusį žaliaakį futbolininką.* Ir... ta-daaam... štai ir jis — pačią pirmą mokslo metų dieną, per pirmą pamoką.

— Fina, ku kū, — Obri meta į mane megztuką, ir aš pamatau, kad ji jau persirengusi kasdieniais drabužiais, kad mes jau einame iš persirengimo kambario.

Nuseku paskui ją į saloną. Mama ir teta Karen stabtelėjo prie kasos pasikalbėti su salono šeimininke, o mes su Obri einame į lauką. Obri iškart išsitraukia telefoną ir skambina Benui. Ji kikena virpėdama iš jaudulio ir džiaugsmo dėl suknelės, paskui svarsto, ką reikėtų apsvilkkti, einant susitikti su jo tėvais. Šį savaitgalį jiedu su Benu skrenda į Ohają pabendrauti su būsimais jos uošviais.

Obri sako:

— Myliu tave, — ir baigia pokalbį.

Ranka dailiu manikiūru keliauja prie lūpų, ji kramto nagų odeles.

— Viskas gerai? — klausiu.

— Nervinuosi.

Patraukiu jai nuo burnos pirštus, kol nenusikramtė iki kraujo.

— Taaaip, jie negalės tavęs pakęsti. Tu absoliučiai netoleruotina. — Užverčiu akis, o ji dėbтели į mane, suraukusi nosį.

— Gerai nors tiek, kad mudu su Benu turėsime pasiteisinimą, kodėl nedalyvausime tėtės eksperimente šeimos santykiams sustiprinti.

— Nori pasakyti, kad judu su Benu neužsigraušite, negalėdami tris dienas viešėti nuošalioje miško trobelėje, kur nėra televizoriaus, radijo ir interneto, kur vienintelė pramoga — žavi visos šeimos draugija?

— Negaliu patikėti, kad jis tikrai mano, jog tai gera mintis.

— Juk pažįsti tėtį; jis — optimistas.

— Jis gyvena iliuzijomis. Šitai reikalų nepataisys.

Patraukiu pečiais ir nusuku akis vildamasi, kad ji klysta, manydama esanti teisi. Namuose drumsti vandenys pasiekė pavojingą lygį. Tėvai nuolat barasi, mano brolis Ozis kelia vis daugiau bėdų, Chloja vis dažniau maištauja, ir atrodo, kad šitaip tyčia nori užknisti mamą, o kur dar mano naujausios nesąmonės... Regis, šiomis dienomis daugiau laiko praleidžiu pas Mo nei savo namuose. Mūsų namai — tarsi veikiantis ugnikalnis; penkios kartu praleistos minutės neišvengiamai išprovokuoja išsiveržimą; trys dienos kartu bus tarsi Vezuvijaus gundymas išsiveržti.

— Na, gerai nors tiek, kad bus ir Mo, — sako Obri.

Sesuo myli Mo beveik taip pat, kaip aš.

— Ir Natalija, — atremiu.

— Ką? — perklausia Obri; dabar jos veide matyti užuojauta.

Mamos pasyvus-agresyvus atsakas į absurdišką tėčio planą — pakviesti prie mūsų dėtis tetą Karen, dėdę Bobą ir baisiąją jų dukrą Nataliją; vadinasi, dabar iš manęs ir Mo bus reikalaujama į visas mūsų veiklas įtraukti ir ją.

— Ir dar Chloja atsiveža Vansą, — sakau, ant viso beprotiško sumanymo uždėdama vyšnaitę.

Chloja sutiko su mumis važiuoti tik dėl to, kad Vansui patinka snieglentės, o šiuo metu jis be skatiko. Nemokamas kambarys, snieglentė ir keltuvo bilietai — pernelyg patrauklus pasiūlymas, kad jo atsisakytum, nors ir teks visą savaitgalį taikstyti su mano šeima. Niekas visame pasaulyje negalėtų Chlojos įtikinti bent minutę pabūti su mama, ką jau kalbėti apie ištisas tris dienas, tačiau jos atsidavimas Vansui paėmė viršų; vis dėlto ši savybė daugiau niekam iš mūsų nėra būdinga. Tas Vansas — aukščiausios klasės tinginys ir dar pasipūtėlis, nes jam puikiai sekasi teniso kortuose; jis tikisi tapti profesionaliu tenisininku.

— Oho, matyt, pasiutusiai šauniai leisite laiką, — sako Obri, ir sulig kiekviena minute jos savaitgalis su būsimais uošviais rodo vis malonesnis.

Teta Karen su mama išeina iš salono, mama atrakina savo naująjį mercedesą — baltą SUV, kurį įsigijo prieš mėnesį gimtadienio proga.

— Leisk Finai pavairuoti, — nekaltai sako teta Karen, nors ši pastabėlė tikrai nėra nekalta.

Teta Karen, tėčio žodžiais tariant, — vandens drumstėja. Jai kaip kokiam gnomui labai patinka kurstyti peklą; ji — tarsi piktas velniūkštis, sklidinas pasiutimo, ir todėl su ja labai linksmas, aišku, išskyrus tokias akimirkas kaip ši, kai visas smarkumas nukreiptas į mane. Ji pakelia išpešiotus plonyčius antakius.

— Juk turi vairuotojo pažymėjimą, tiesa, Fina?

Matau, kaip mama įsitempia; visas kūnas pastyra nuo minties, kad jos gražų naująjį automobilį galėtų vairuoti kas nors kitas.

— Norėčiau gyva sulaukti vestuvių dienos, — įsiterpia Obri.

— Neabejoju, kad Fina — puiki vairuotoja, — sako teta Karen, čiupdama iš mamos rankų raktelį su žiedeliu.

— Gal kitą kartą, — prataria mama, tiesdama ranką ir kečindama atsiimti raktelį.

— Nesąmonė, — atkerta teta Karen, traukdama ranką; ji ima mane už parankės ir vedasi. — Geresnio laiko nei dabar nebus, — suokalbiškai merkdama man akį, nusišypso.

Šiaip man tikrai patiktų. Turbūt nėra nieko smagiau, nei stebėti, kaip mama štai taip nejaukiai muistosi, o aš pati be galo didžiuojuosi savo drąsa ir sportine dvasia, todėl siūlymas sėstis už vairo ir lėkti gatvėmis kaip lenktynininkei Danikai Patrik, varant iš proto mamą ir Obri bei džiuginant tetą Karen, man tikrai tinka.

Tik jei ne ta menkutė bėdelė...

— Nagi, lipk, — sako teta Karen, prilaikydama praviras vairuotojo dureles.

Nuryju jaudulį. Mano vairavimo mokytojas — plieninių nervų plikas vyriškis, kuriam klaidingai dvokia iš burnos — tą bėdelę pavadino „pedalų disleksija“; aš painioju greičio ir stabdžių pedalus ir niekaip negaliu šios klaidos ištaisyti, nors atrodo, kad viskas labai paprasta.

— Tiesą sakant, niekada nesu vairavusi tokio didelio automobilio, — pratariau. — Tai gal bus geriau, jei...

Teta Karen mane nutraukia:

— Nesąmonė. Paprasta kaip dukart du. Mercedesai faktiškai rieda patys. Vieni juokai, — kalba ji, klastingai išsišiepusi kaip katė, aiškiai nusiteikusi pasismaginti.

Obri jau įsitaisė ant galinės sėdynės, mama segasi saugos diržą keleivio vietoje. Ji nieko nežino apie tą mano bėdelę. Kai

tėvai paklausė, kaip man sekasi vairavimo pamokos, išsisukindama atsakiau: „Puikiai.“

— Prisimenu, kaip aš su tavimi važinėdavau, — sako mama, atsisukusi į Obri. — Buvai toks nervų kamuolys... Prireikė ištisų savaitių, kol išdrįsai svarstyti galimybę pavažiuoti toliau.

— Buvau atsargi, — sako Obri, rodydama jai liežuvį. — Geras dalykas. Ir dabar mano byla švarutėlė — jokių avarijų, jokių baudų. Geriau ir būti negali.

Mama garsėja baudomis už greičio viršijimą, jų gauna mažiausiai dvi per metus, neskaičiuojant tų, nuo kurių išsisuka.

— Chloja, aišku, buvo nuostabi, — varo toliau mama. — Atrodė, kad ji vairuoja visą gyvenimą. Vos po vienos pamokos buvo pasirengusi pavažiuoti visą šalį.

Man sukirba noras įrodyti savo pranašumą. Taip jau būna, kai turi dvi vyresnes seseris — jos visada viską padaro pirmos, vadinasi, man lieka stengtis tą patį padaryti geriau.

Nudelbiu akis į pedalus. Dešinysis siauras, vertikalus; kairysis platus ir horizontalus. *Dešinysis — greitis. Kairysis — stabdžiai.* Juk čia ne smegenų chirurgija. Vienas pedalas — kad važiuotum; kitas — kad sustotum. Bet kas gali su jais susitvarkyti. Na tikrai, pusė mano klasės moksleivių turi vairuotojo pažymėjimą, nors dauguma jų — idiotai.

— Fina? — tarsteli teta Karen, pakreipusi galvą, sutrikdyta mano santūrumo.

Nusišypsau ir lipu į mašiną, teta Karen patenkinta suploja delnais ir uždaro mano dureles.

— Gale labai daug vietos, — sako ji, ir aš atitraukiu vairuotojo sėdynę atgal, kad patogiai tilptų ilgos kojos.

Krapštausi su veidrodėliais, čiupinėju vairą, taisausi ir peršitaisau, kad viskas būtų tobula; galvoje sukuriuoja mintys. *De-*

šinėj — greitis. Kairėj — stabdžiai. Dešinė — važiuojam. Kairė — stojam. Rimtai, perlipk per save. Tu gali. Dešinė. Kairė. Važiuoji. Stoji.

— Na, aš, aišku, sutikčiau mirti ir nuo senatvės, — prataria Obri.

Pasišaipau iš jos, pažvelgusi per petį, paskui nusisuku. Atsargiai dedu koją ant stabdžių pedalo, spusteliu mygtuką, paleisdama mašiną, variklis maurodamas atgyja. Dar kartą pažvelgiu į veidrodėlius, norėdama įsitikinti, kad už mūsų nieko nėra, paskui, kad nė krislelio neabejočiau, pasuku galvą į skirtingas puses.

— Tu rimtai? — klausia Obri. — Mano lėktuvas kyla auštant. Kaip manai, spėsiu?

Mama juokiasi.

— Viską darai gerai, Fina, — drąsina mane teta Karen.

Gali būti, kad jos balse išties nuskamba krislas kaltės. Nors teta Karen linkusi privirti košės, ji dar ir minkštaširdė — iš tų, kurios nuolat kalbina mažus vaikučius ir išslaugo iš lizdo iškritusius paukštelius. Ji niekada man nebūtų šito siūliusi, jei būtų maniusi, kad patirsiu stresą.

Atbuline eiga pajudu iš aikštelės.

— Puiku, — sako teta Karen.

— Trys Miler ir teta Karen išvyksta iš automobilių stovėjimo aikštelės, — praneša Obri.

Mama vėl sukikena.

Įsuku į Krantinės kelią ir riedame namo; pravažiuojame vieną kvartalą, paskui — kitą; niekas neprataria nė žodelio, ir aš žinau, kad jos jaučia mano įtampą, nors ir labai stengiuosi atrodyti pasitikinti.

Priekyje pasirodo pirmas šviesoforas, dega raudona; sukaupiu visą valią — *kairė, kairė, kairė* — ir pakeičiu kojas, spusteliu stabdžių pedalą.

Sklandžiai stojame, iškvepiu pro nosį, mintyse paplekšnodama sau per nugarą.

Užsidega žalia, vėl spusteliu greičio pedalą, važiuojame toliau.

Dar po kelių kvartalų ir dviejų sėkmingų sustojimų kiek atsileidžia vairą spaudžiantys pirštai, krumpliai nebebaltuoja, po truputį rimstu. Dabar jau tikrai viskas aišku. Man tereikia susikaupti. Pagalvoji ir padarai, kaip sportuodama.

Kitos irgi lengviau atsikvepia. Obri pasilenkia išjungti radijo, mama pasisuka sėdynėje, prisiminusi kažkokią smulkmeną, kurią reikėtų aptarti su gėlininkais.

Štai tada ir atsitiko. Ji kažką sako apie lelijas ir apie tai, kad jos būna be žiedadulkių, ir tada pasigirsta už mūsų važiuojančio automobilio signalas; nuo šito gąsdinančio garso man kone iššoka širdis, ir šitas šuolis rikošetu atsimuša į koją; pėda slysta nuo pedalo, ir aš taip užminu stabdžius, kad mamai tenka ranka atsiremti į prietaisų skydelį.

Ji pasuka galvą, ir mano skruostai užsiliepsnoja. Nedrįstu į ją pažvelgti; airiškai strazdanotas mano veidas spinduliuoja kalnę; suvokiui, kad ji supranta. Tokia jau toji mano mama — ji visada viską supranta.

Obri ir teta Karen išlieka ramios. Signalizuotojas mus aplenkia ir šauna pirmyn, Obri jam atkiša didįjį pirštą, o teta Karen sako:

— Šiknius. Yra kažkur velniškai skubančių žmonių... Gerai važiuoji, Fina. Labai gerai.

Kai vėl pajudame, drebu visu kūnu; visą dėmesį it lazerį sutelkiu į vieną tikslą — likusį kelią iki namų įveikti be incidentų ir išvengti galimų kaltinimų; vairuoju įsmeigusi akis į kelią, stengiuosi negalvoti apie šalia sėdinčią mamą ar jos nuomonę.

Pažadą daviau mažiau nei prieš savaitę, ir jos atlaidumas buvo neįtikėtino dosnumo, ypač turint omenyje tai, kad po pastarosios nesėkmės buvau atsidūrusi policijos nuovadoje.

Prisiimtas iššūkis blogai baigėsi — nuo sūpynių lentos sviestas akmuo nulėkė gerokai toliau, nei maniau, vos neužmušė vienos iš mano draugių ir sulamdė parke stovintį ženklą. Mama puikiai padirbėjo — pasinaudojusi teisininkės iškalba, ištraukė mane iš bėdos, į kurią buvau įkliuvusi; mama vis kvatojosi ir juokavo su mane suimti ketinusiū pareigūnu, kol galiausiai į mano nusižengimą jis ėmė žiūrėti ne kaip į nusikaltimą, bet kaip į smalsaus jauno proto pastangas praktiškai patikrinti fizikos dėsnius. Ir kai grįžome namo, mama tepasakė: „Supranti, Fina, atsiprašymas būna šio to vertas tik tada, kai žmogus atsiprašo nuoširdžiai.“ Jos žodžiai man krito giliai į širdį. Pastaruoju metu dažnai atsiprašinėju.

Persižegnojau ir prisiekiu, kad tikrai nuoširdžiai atsiprašau, kad nuo šiol viską gerai pasversiu, prieš ko nors imdamasi, ir ji, tiesą sakant, nusišypsojo, prisiminusi mano nusižengimą su svarstyklės primenančiomis sūpynėmis.

Dabar ji nesišypso, sėdi it statula, tyli, tarsi liežuvį prarijusi, spokso pro priekinį langą, ir aš jaučiuosi blogiau nei blogai. Penkios dienos. Štai tiek prireikė laiko, kad sulaužyčiau pažadą ir vėl ją nuvilčiau.

Galčiausiai išvystu paskutinį šviesoforą ir kone surinku iš džiaugsmo. Dar vienas kvartalas, posūkis į dešinę, paskui — į kairę, ir būsime namie. Užsidegus geltonai, labai stengiuosi stabdyti švelniai — minu pedalą taip, kaip mokė vairavimo mokytojas, kad sustotume sklandžiai.

Jau kone sustojome, ratai beveik nebesisuka, mano akys įsmeigtos į priešais stovinčios mašinos bamperį, ir tada suzvimbia mano mobilusis. Gaunu žinutę. Užpakalinėje kišenėje du kartus galingai suvibruoja telefonas, ir virpesiai koja leidžiasi į pėdą; automobilis netikėtai trukteli ir rieda į priekį.

— Stabdyk! — sušunka mama, ir šį žodį užgožia klaidus metalo džeržgesys, nes mes režiamės į priešais stovintį automo-

bilį. — Stabdyk! — vėl surinka, ir aš beviltiškai bandau stabdyti, bet kažkodėl mes ir toliau varomės pirmyn, grūdamos mažą automobiliuką į priešais jį stovintį sunkvežimį.

— Kitas pedalas, — sako mama, ir aš pasuku pėdą į šoną.

Mama išlipa iš mašinos, man nė nespėjus sustoti.

— Šūdas, — prataria man už nugaros sėdinti Obri.

— Ups, — sako teta Karen.

Išsirangau iš vairuotojo sėdynės; dega visas kūnas.

Palinkusi prie praverto langelio, mama jau kalbasi su automobilio, į kurį atsitrenkėme, vairuotoja. Toji moteris — vienintelė keleivė; tamsūs plaukai iki pečių, raudonas megztukas. Ant užpakalinio vaizdo veidrodėlio kyburiuoja kryželis su karoliukais. Ji linksi klausydama, ką sako mama, pasuka galvą; negaliu tvirtai pasakyti, bet iš to, kaip krūpčioja jos pečiai, galima spręsti, kad ji galbūt verkia.

Einu prie jų, paskui pasitraukiu; raumenys įsitempia ir vėl atsileidžia; neišmanau, ką daryti.

Prieina sunkvežimio vairuotojas — vyresnio amžiaus vyriškis languotais marškiniais ir plačiais džinsais. Atrodo kaip koks darbų vykdytojas ar prekeivis. Jis klausia, ar niekam nieko nenutiko, dirsteli į mane, paskui, įsitikinęs, kad niekas nesužeistas, numoja ranka, išklauses mamos siūlymą kreiptis į draudikus, vėl įlipa į sunkvežimį ir nuvažiuoja.

Jam pajudėjus, apžiūriu sunkvežimio bamperį. Jis įlenktas, aplamdytas, bet laikosi tvirtai; sunku pasakyti, ar buvo įlenktas prieš kelias minutes, ar prieš kelis dešimtmečius.

Moters automobilis — irgi nieko gera. Senutė honda atrodo taip, tarsi būtų perlenkta pusiau — variklio dangtis ir bagažinė sustumti, mašinos vidurys atsiknojęs. Moteris išsitraukusi telefoną, mano mama — irgi. Stoviu ir žiūriu.

— Fina, širdele, kodėl nelipi į mašiną? — klausia teta Karen, prasivėrusi langą.

Ištiesiu ranką, ketindama atidaryti dureles.

— Gal bus geriau, jei likusį kelią vairuos mama.

Apeinu mašiną ir krentu į keleivio sėdynę.

Po dvidešimties minučių atvažiuoja vilkikas. Mama lieka su ta moterimi, kol hondą kabina prie vilkiko. Moteris jau nebeliūdi, ir dėl to aš jai nepaprastai dėkinga. Mano mama tokiems atvejais būna nuostabi. Todėl ji ir yra puiki teisininkė — susiklosčius bet kokiai situacijai, geba kuo ramiausiai viską sutvarkyti ir visus apžavėti, galiausiai įtikindama, kad yra jų bičiulė. Kai moteris įlipa į vilkiką, ji ima dėkoti mamai, tarsi įvažiuosios į jos mašiną būtume padariusios kokią nors paslaugą.

Po akimirkos mama grįžta į automobilį ir per likusius du kvartalus parveža mus namo.

Sustojame priešais namus, nuslenku nuo keleivio sėdynės. Žiūriu, kaip mama lekia prie durų, nepratarusi nė žodelio, beveik nė nedirstelėjusi nei į tėtį, nei į mano brolių Ozį; tėtis su broliu plauna ant keliuko pastatytą „Miller Mobile“ — kemperį, kurį tėtis įsigijo būdamas devyniolikos ir kuriuo nuo to laiko nuolat leidžiasi nuotykiuoti — medžioti viesulų centrinėje JAV dalyje, pramogauti banglente, žvejoti ar kopti į kalnus.

Mūsų auksinis labradoras Bingas prišoka prie mamos, vizgindamas uodegą, o paskui nusliūkina sau, nesulaukęs dėmesio; mama uždaro duris, už jų palikdama ir Bingą, ir mus visus. Jau vien tai parodo, kokia ji susikrįmusi. Pastaruoju metu vienintelis mūsų šeimos narys, su kuriuo mama sugyvena, neskaitant Obri, yra Bingas; dažnai juodu randu drauge — ji sėdi pievelėje, vienoje rankoje laikydama vyno taure, o kitą ranką panardinusi Bingo kailyje.

Teta Karen spusteli man petį ir pabučiuoja į smilkinį.

— Laikykis, vaike. Nelaimingi atsitikimai — dalis gyvenimo.

Vangiai palinksiu, ir ji nužingsniuoja į savo namus; jos durys trečios, skaičiuojant nuo mūsų. Obri dirsčioja tai į mane, tai į sulankstytą mersedeso priekį, purto galvą, tarsi sakydama, kad aš — idiotė, tada prišoka prie tėčio, ketindama jį pavaišinti pasakojimu apie grubią mano klaidą.

Gali būti, kad nelaimingi atsitikimai — daugumos žmonių gyvenimo dalis, tik ne mano mamos. Kiek žinau, mama niekada nebuvo patekusi į jokią avariją, o dabar per mane jos tobulas automobilis, kurį ji pagaliau įsigijo po kelerių metų kalbų apie tokią mašiną, sudaužytas.

Už kelių pėdų nuo manęs ir tėčio Ozis lieja žarna „Miller Mobile“; vanduo taškosi kur papuola. Ozis permirkęs iki siūlelio; nors mano padėtis tikrai siaubinga, nusišypsau kaip visada, kai matau brolių, besidžiaugiantį paprasčiausiais gyvenimo mažmožiais, abejingą nerimui dėl kokių nors pasiekimų, nuogastavimams dėl to, kaip pasirodys kitiems, kurčią viskam, kas nuolat neduoda ramybės mums visiems. Nors mano broliui trylika, jo intelektualiniai gebėjimai prilygsta perpus jaunesnio amžiaus vaiko gebėjimams, o emocijos dar paprastesnės — tiesmukos kaip trimečio.

Tėtis kvatojasi, kai Obri jam sako, kad turiu muzikos instrumentų meistrės talentą — hondą „Accord“ sustūmiau į „akordeoną“; ji bando atkartoti džeržgiančio metalo garsą ir mosuoja rankomis, tarsi grodama akordeonu. Tėtis, kitaip nei mama, yra iš tų žmonių, kurie plaukia pasroviui, ir viena kita duobelė jo kelyje — maža bėda. O namelis ant ratų — geriausias įrodymas; kemperis vyresnis už mane, paženklintas mažiausiai šimtu randų.

Ozis sako:

— Tėti, eikš, nuplauk „M&M“.

Bet tėtis jo negirdi. Jam baisiai smagu klausytis Obri pasakojimo; jis plačiai šypsosi, o ji varo:

— Vrhrrhr, — ji ir toliau neva groja akordeonu. — O mama rėkia: „Stabdyk.“ Tada Fina vėl paspaudžia greičio pedalą... vrhrrh...

Man norisi kur nors dingti, bet nežinau kur. Net nesvarsčiau galimybės eiti vidun, pas mamą; Mo nėra namie, ji vaikšto po parduotuves, ieškodama slidinėjimo drabužių mūsų kelio nei. Taigi stoviu apmirusi ir nirštu trokšdama, kad Obri greičiau baigtų taukšti.

Ozis jaučiasi taip pat. Jis nori, kad tėtis grįžtų pas jį ir kartu plautų kemperį. Kakta kone užkrenta ant akių, iš žarnos purškiantis vanduo jau tykšta į balutę pievelėje.

Matau, kaip jis vis labiau nekantrauja, kaip ranka spaudžia žarnos purkštuką, kaip niaukiasi veidas.

Galėčiau jį sulaikyti.

— Vrrhr, — pakartoja Obri.

Bet nesulaikau.

— Ir mama rėkia: „Kitą pedalą...“

Pirmiausia vandens čiurkšlė perlieja Obri plaukus, tada mikliai keliauja žemyn šilkinė palaidine su petnešėlėmis ir vardiniais džinsais, o tada užpila naujus odinius batus. Tėtis apsiskuta mikliai kaip barškuolė gyvatė ir užstoja Obri nuo čiurkšlės, bet jau per vėlu — sesuo permirkusi iki siūlelio, dailiai ištiesinti plaukai prilipę prie skruostų, palaidinė — prie kūno. Ji urzgia kaip šuo ir krato nuo rankų vandenį, o paskui, netarusi nė žodžio, apsisuka ir lekia prie gatvėje palikto savo automobilio.

— Ozi, liaukis, — prašo tėtis, ištiesęs rankas į priekį ir bandydamas sulaikyti srovę, ištempęs kaklą ir žiūrėdamas per petį į nuvažiuojančią Obri. — Viešpatėliau, — loja tėtis, — Jėzau Marija, po velnių. Prašau tik penkių minučių su savo dukra; ar čia labai daug? — pro plūstantį vandenį jis dėbteli į uždarytas namų duris, už kurių prieš kelias minutes dingo mama. — Ozi! Gana! — surinka tėtis, ir mano šypsena užgęsta, ima stingti kraujas.

Tėčiui prabilus šiurkščiu tonu, Ozio veidas grėsmingai apsišlausia; smagumas akimirksniu išgaruoja, man ant sprando pasišiausia plaukeliai. Pernai brolis išaugo kone iki tėčio ūgio, dabar jis beveik šešių pėdų ir už tėtį sunkesnis mažiausiai trisdešimčia svarų. Kitaip nei atletišškai sudėtas tėtis, Ozis atrodo storas, bet šiaip jis stiprus. Prie viso šito pridėkite visišką negebėjimą valdyti emocijų ir sidabranugario gorilos temperamentą ir gausite galingą bombą su itin jautriu sprogdikliu; su tokia bomba reikia elgtis labai atsargiai.

Tėtis irgi pastebi šį pokytį, todėl nugina pyktį, nutaiso vėjavaikišką balsą ir sako:

— Gerai, vaikine, čiupkime ir nuplaukime tą mažylį.

Ozio išraiška sušvelnėja, mudu su tėčiu vėl imame kvėpuoti.

Čiurkšlė vis dar nukreipta į tėtį, jo marškinėliai šlampa, o tėtis laikosi taip, tarsi kiaurai merkiantis, krūtinę plakantis šaltas kaip ledas vanduo nė trupučio neerzintų; jis visada taip su Oziu.

— Vandens mūšis, — išsišiepęs sako Ozis.

— Ne. Daugiau jokių vandens mūšių, — paprieštarauja tėtis; balse išgirstu nusikamavusio žmogaus atodūsi.

Sėlinu prie „Miller Mobile“, bandydama atsargiai apeiti Ozį.

— Vandens mūšis, — neatlyžta Ozis.

— Mane jau pribaižė tas vandens mūšis, — sako tėtis, bet akivaizdu, kad jį pribaižė ne tik šitai.

Iš kibiro, stovinčio prie kemperio, paimu kempinę ir įnirtingai šiūruoju virš rato dažais užpurkštą taikos simbolį; trinu iš peties, kad kempinė užputotų. Darbuodamasi švilpauju, melodija patraukia Ozio dėmesį, taip pat nukreipia nuo tėčio žarnos purkštuką. Kai užtektinai prisigaminu putų, uždrebiu jų ant kempinės ir papučiu, į orą pakeldama spiečių burbulų; Bingas pašoka nuo žolės ir taikosi į burbulus — kaip pašėlęs vizgindamas uodegą, bando sugauti sklندانčius debesėlius; šį žaidimą žaidžiame nuo pat jo mažų dienų.

Ozis meta žarną ir skuba dėtis prie linksmybių. Čiupęs kempinę, jis nubraukia dar vieną gniužulą putų ir, kaip ką tik aš, paleidžia į orą, kad Bingas tuos gniužulus gaudytų.

Ačiū, sužiobčioja tėtis.

Patraukiu pečiais ir apsigrėžiu, ketindama eiti.

— Ei, Fina, — mane sulaikydamas, prataria jis. — Kai grįšime iš kalnų, galėsime abu pasivažinėti. Viską sutvarkysime.

Nusišypsau puse lūpų. Ketinimai gražūs, bet taip niekada nenutiks. Ozis niekada neleis tokių dalykų kaip vairavimo pamokos. Galbūt mane pamokys Obri arba Chloja.

3

Popietė niūri kaip pusės mūsiškių nuotaika; saulę apgulė stori debesys. Kita pusė mūsiškių — tuos žmones vadinu kvailiais, kuriems pustuštė stiklinė atrodo puspilnė, — tai teta Karen, dėdė Bobas, Ozis, Mo ir tėtis.

Net Bingas nėra įsitikinęs, kad keliauti visam mūsų dešimtukui drauge — tikrai gera mintis. Jo uodega švysčioja tik pusiau smagiai; jis slampinėja nuo žmogaus prie žmogaus, tarsi vildamasis kokio nors patikinimo — ar jam džiūgauti, ar baimintis.

Vakar vakare mano tėvai pšovėsi kaip hienos — urzgė ir lojo vienas ant kito dėl visko, pradėdant tėčio nupirktų riestainių rūšimi ir baigiant įprastu barniu dėl to, kiek mažai laiko mama praleidžia su Oziu. Chloja nekreipė į juos dėmesio, sėdėjo prie ausų prisilipdžiusi ausines, ant kelių pasidėjusi žurnalą. Kartkartėmis ji pakeldavo akis ir, bandydama mane prablaškyti, nutaisydavo kokią nors juokingą grimasą. Chloja geriau nei kas kitas žino, ką reiškia užsitraukti mamos nemalonę.

Vienu metu ji man net pametė paskutinį „Toblerone“ gabaliuką; saldumyną jai parvežė lauktuvių Vansas, prieš savaitę grįžęs iš teniso turnyro Vašingtone. Nepadėjo. Manęs niekas negalėjo prablaškyti, ir aš pati negalėjau šito nepaisyti. Pati viską ir užviriau — aš ir disleksiška mano pėda. Jau ir taip viskas buvo labai trapu, o aš ėmiau ir užviršavau taip, kad geriau nereikia. Paskutiniai žodžiai, kuriuos mama išrėkė, prieš užlėkdama laiptais, buvo tokie: „Džekai, dėl Obri iki vestuvių pratempsiu, bet paskui — viskas. Baigta!“ Apie skyrybas prabilta ne pirmą kartą, bet tai buvo pirmas kartas, kai aš patikėjau.

Mama, susinėrusi rankas, stovi pievelėje šalia tetos Karen ir stebi, kaip tėtis ir dėdė Bobas krauna į „Miller Mobile“ slidinėjimo reikmenis. Po tos avarijos ji man nepratarė nė žodelio. Nė nepažvelgė į mane.

Taip blogai jaučiuosi, kad man net skauda kvėpuoti. Niekaip nesuprantu. Nesu kvaila. Gaunu normalius pažymius. Bet kai kalba pasisuka apie sveiką protą, kažkas ima ir atsijungia. Žinojau, kad nereikia vairuoti jos automobilio, na, bent jau turėjau žinoti, bet vis tiek įsėdau ir vairavau. Dar kartą nužvelgiu suknežintą mersedeso priekį — bamperis įskeltas, dažai nubraukti, žibintas sudaužytas.

Purtydama galvą sunkiai atsidūstu, tada toliau stebiu, kaip rengiamasi kelionei. Ozis padeda. Neva. Tėtis nešioja daiktus į kempinį, o Ozis dėlioja ten, kur, jo manymu, jie ir turėtų būti — ant sėdynių, tarpueilyje, ant vairo. Prieš išvykstant, jis jau bus nukreipęs dėmesį kitur, ir tada viską sutvarkysime.

Mo šalia manęs taip susijaudinusi, kad kone šokinėja iš džiaugsmo. Ji dar niekada nėra važiavusi slidinėti. Jos tėčio supratimu, nuotykiuoti — tai išsinuomoti jachtą su įgula ir plukdyti šeimą per įvairius Graikijos uostus, Bangladeše su privačiu gidu apžiūrinėti senus griuvėsius ar požeminiuose Bordo rūsiuose ragauti vyną.

Šypsaisi matydama tokį džiaugsmą ir tokią aprangą. Ji pasipuošusi naujutėlaičiais slidininko drabužiais — juodomis tamprėmis, batais su kailiuku, žydru kašmyro megztuku ir neįtikėtinais ilgu šaliku, sakytum, rankomis numegztu Maroke; beje, tikrai gali taip būti, nes jos tėtis visą laiką keliauja ir visada jai parveža egzotiškų dovanų. Oras — maždaug šešiolika laipsnių šilumos; Orindžo apygardoje tiek laipsnių — vėsoka, bet, apsirengus taip, kaip ji, turėtų būti per šilta. Viršutinė draugės lūpa ir kakta jau išrasojo prakaitu.

Mo mama laukia kartu su mumis, žvilgsniu varstydamą visa, kas dedasi aplinkui; mažtau, ką ji mano apie keistą mūsų šutvelę. Chloja ir Vansas (Chlansas, kaip mudvi su Mo juos vadiname, nes jų kūnai visada susiglaudę, sukurdami vienos keistos būtybės, kurios neįmanoma padalyti į du atskirus žmones, įspūdi) susimetę terasoje, jiedu šnabždasi ir bučiuojasi, neabejotinai tardamiesi, kada būtų galima vogčiomis iššliūkinti ir patraukti kanapių. Tėvai nė nenutuokia. Taip kaip nenutuokia, kad sesuo mylisi arba išties gana dažnai išgėrinėja.

Matau, kaip Chloja kažką šnabžda Vansui į ausį; jis jai nusišypso, tada švelniai bučiuoja; vienodai juodi jų plaukai susiliečia. Prieš mėnesį jiems abiem sukako aštuoniolika; tarp jų gimtadienių — mažiau nei savaitė; norėdami atšvęsti, jie nusprendė pasidaryti vienodas šukuosenas. Chloja nusikirpo ilgas varines garbanas, o Vansas nusiskuto auksinius plaukus, palikęs tik colio ilgio plaukelius. Tai, kas liko, jie nusidažė melsvo atspalvio juoda spalva. Nepaisant tokio savito sabotažo, jie atrodo gražiai. Jis aukštas. Ji smulkutė. Abiejų labai skaišti oda ir perlų baltumo akių baltymai.

Už kelių pėdų mama juokiasi iš kažkokio tetos Karen pasakymo; aš atsisuku. Teta Karen nėra tikra mano teta, bet ji mums „teta Karen“ nuo tų laikų, kai mudvi su Natalija dar buvome visai mažytės. Bėgant metams, tarp jos ir mamos užsimezgė kone mitinė bičiulystė; jos tapo tokios artimos, kad net ir iš išvaizdos supanašėjo. Mama coliu aukštesnė ir dvidešimčia svarų lieknesnė; tetos Karen burna platesnė ir nosis siauresnė, bet jodvi atrodo lyg seserys. Mama tikrai tarsi vyresnė sesuo, nors jos bendraamžės.

Teta Karen vėl pasako kažką juokinga, ir ant keliuko stovintis dėdė Bobas klausia:

— Ei, kas ten jums darosi? Liaukitės.

Teta Karen kyšteli jam liežuvį, tada dėdė Bobas ima raustis rankose laikomame maisto krepšyje, ištraukia zefyrų maišelį ir meta į ją. Teta Karen išsiriečia ir atakos išvengia, o mama pašoka ir sugauna putlutį svaidomąjį ginklą.

Kartais net pamirštu, kad mano mama — buvusi lengva-atletė. Paprasta pamiršti, nes ji atrodo visai kaip eilinė mama. Savaiame suprantama, dabar ji ne tokios geros formos kaip tada, kai atstovavo Pietų Kalifornijos universitetui, bet vis tiek jos reakcija žaibiška.

Dėdė Bobas mirkteli mamai, toji išrausta, o teta Karen dedasi nepastebinti. Nuolat galvoju apie tai, kad tetai Karen turėtų būti sunku žinant, kaip puikiai dėdė Bobas sutaria su mano mama. Nepasakytum, kad vyksta kas nors keista, bet jiedu visada taip — nuolat varžosi, bet žengia koja kojon; tetai Karen taip nepavyksta. Mama tikrai labai stengiasi niekada neprarasti budrumo ir viską kontroliuoti. Štai ir dabar... žinau, kad jai labai norėtųsi sviesti jam atgal zefyrų maišelį, bet nesviedžia. Nuneša ten, kur jis stovi, ir įmeta atgal į krepšį.

— Taškai neįskaitomi, — pajuokauja dėdė Bobas.

— Jei gerai prisimenu, tu man vis dar esi skolingas septyniolika snikersų nuo tada, kai žaidėme „Žaibą“, — sako ji, kibirkščiudama konkurencijos žiežirbomis; jai grįžtant pas tetą Karen, dėdė Bobas stovi išsišiepęs.

Ateina Natalija ir atsistoja šalia Mo, ponios Kaminski ir manęs.

— Mano mama sako, kad tau teks sumokėti už tavo mammos automobiliui padarytą žalą, — prataria ji, šypsodamasi užuojautos šypsenele; vis dėlto balse skimbteli piktdžiuga.

Nors mudvi su Natalija kartu augome, beveik visą laiką nekeitėme viena kitos. Pirmus penkerius metus pešėmės. Dar penkerius viena kitos nepaisėme. Pastaruosius šešerius vargais negalais viena kitą pakenčiame.

— Ar tikrai taip? — klausia Mo, nuoširdžiai susirūpinusi.

Nuryju gniaužiantį gumulą. Mama man nieko apie tai ne-užsiminė, bet jeigu Natalijai sakė teta Karen, turbūt taip ir yra. Nė iš tolo nenutuokiu, kiek gali atsieiti automobiliui padaryta žala, bet numanau, kad kainuos daugiau nei suma, kurią turiu susitauptusi nuosavam automobiliui. Skrandis susitraukia į mazgą pagalvojus, kad akimirksniu vėjais nuėjo visos ilgos valandos, prižiūrint mažylius ir vedžiojant šunis; viską nupūtė vienintelis telefono zvimbukas užpakalinėje kišenėje.

— Oi, kažkoks siaubas, — atsako Natalija. — Ar žinote, ką man nupirks tėvai, kai tik gausiu vairuotojo pažymėjimą?

Mudvi su Mo nieko neatsakome.

— „Mini Cooper“. Bandau apsispręsti, kokios spalvos — geltonos ar raudonos? Mieste matau važinėjantį vieną tokį labai mielą raudoną. Baltu stogu su nupiešta Didžiosios Britanijos vėliava.

— Bet tu ne iš Anglijos, — sako Mo.

— Na ir kas? — atsako Natalija, akivaizdžiai nepatenkinta, kad nealpinėjame nuo jos pasirinkimo.

Man norėtusi pasakyti, kad Natalija nėra graži, bet meluočiau. Ji labai graži — auksaplaukė, pilkų akių, didelių papų. Tačiau tampa bjauri vos pravėrusi burną.

Vėl nutylame.

Mama sušunka Chlojai:

— Chloja, prigriebk dar vieną patalynės komplektą.

Nekreipdama į ją dėmesio, Chloja ir toliau glamžosi su Vansu; ji parodo girdėjusi, ko prašė mama, šiek tiek pasisukdama, kad ant kairio peties pasimatytų nedidelė juoda kregždutės tatuiruotė, kurią mama taip aršiai koneveikė.

— Aš atnešiu, — pasisiūlo Ozis, mesdamas šalin slidinėjimo reikmenų krepšį ir puldamas atgal į namus, kaip visada desperatiškai trokšdamas laimėti mamos palankumą.

Purtau galvą. Kažkam reikės tenkintis Kempiniuko portretais marginta patalyne arba, pažįstant Ozi, jis atneš penkiasdešimt antklodės užvalkalų ir nepaims nė vieno, skirto pagalvei.

— Ne, Ozi, — sako mama, jį sulaikydama; mama kalba suirzusi balsu, akimis varstydamą Chloją. — Pamiršk tuos užvalkalus ir toliau padėk tėčiui.

Atsidususi mama apsisuka ir eina link mūsų. Paskui ją seka teta Karen. Prisiklijavusi poniai Kaminski skirtą šypsena ir stengdamasi į mane nežiūrėti, mama sveikinasi:

— Labą rytą, Džois.

— Labą rytą, Ana, Karen. Ačiū, kad imate ir Morin. Ji jau kelias savaites tik apie tai ir kalba.

— Juk žinote, kad mums miela jos draugija.

Truputį nejauki pauzė; ponios Kaminski žvilgsnis keliauja „Miller Mobile“, paskui sminga į žemę. Nieko nesako, bet jaučiu jos nerimą. „Miller Mobile“ truputį panašus į alavinę skardinę ant ratų. Iš pradžių tai buvo kemperis su virtuvėle ir lova, bet menininkas, iš kurio tėtis jį įsigijo, virtuvėlę ir lovą išmontavo ir kemperį pavertė studija, palikdamas tik mažytį valgomojį — staliuką su suoleliu. Kai atsiradome mes, vaikai, tėtis įrengė papildomų vietų — įtaisė porą „Greyhound“ autobuso kėdžių ir raudona oda trauktą sėdynę iš išardyto bentlio, taip sukurdamas stulbinamai keistą dryžuoto mėlyno veliūro, prabangios raudonos odos ir skaisčiai žalio vinilo kompoziciją.

Ponia Kaminski nesusilaikiusi paklausė:

— O saugos diržai yra?

Mo įsitempia. Pastaraisiais metais draugės siutas dėl tokio perdėto mamos rūpesčio dar labiau sustiprėjo; žinau, kad dabar tai yra nuolatinė jų pykčio priežastis.

Mama linksi.

— Norėtumėt apžiūrėti, kaip viskas atrodo viduje?

Ponia Kaminski pašnairuoja į Mo, ši purto galvą.

— Ne. Viskas gerai. Aš jums pasitikiu.

Paskutiniuose trijuose žodžiuose pasigirdo iššūkio užuomina. Bet mano mamai iššūkiai patinka.

— Aš ja pasirūpinsiu.

Įsiterpia ir teta Karen:

— Visi pasirūpinsime. Mo mums kaip dukra. Ji gerosė rankose.

Šykščiai nusišypsojusi ir sumurmėjusi padėkos žodžius, ponija Kaminski pakšteli Mo į skruostą, palinki smagiai praleisti laiką ir nuskuba nerimauti vienvėje.

Šalia manęs stovinti Mo su palengvėjimu atsidūsta, stukteliu jai į petį.

— Nebuvo taip blogai. Dar visai neseniai ji apskritai nebūtų tavęs išleidusi. Ar pažadėjai skambinti kas valandą?

— Tiesą sakant, įspėjau, kad visai neskambinsiu, — sako ji. — Taip bus geriau. Kai paskambinu, labai susijaudina, puola klausinėti visokiausių smulkmenų, paskui knibinėja kiekvieną mano pasakymą ir svarsto, koku atveju viena ar kita galėtų pakrypti į blogą. Kuo mažiau žinos, tuo mažiau turės dėl ko nerimauti. Tik trys dienos. Išgyvens tiek, neišgirdusi mano balso. Be to, jai bus gera praktika. Po dvejų metų išvyksiu į koledžą, ateis laikas, kai apskritai vargu ar jai skambinsiu.

Tikiu. Mo netveria savame kailyje, norėdama plačiai išskleisti sparnus ir išskristi į pasaulį kuo toliau nuo gimtojo lizdo. Aš mąstau apie studijas Los Andželo arba San Diego universitete, kad savaitgaliais galėčiau grįžti namo, o Mo svajoja gyventi kitame šalies krašte ar galbūt net kitoje žemės rutulio pusėje. Ji nori leisti į žygį per Patagoniją, pereiti Sacharą, įkopti į Everestą. Dar būdama visai maža, sėdėdavo išpūtusi akis, kai tėtis mus vaišindavo pasakojimais apie savo jaunystės nuotykius; jis visada sakydavo: „Toji Mo širdyje piratė.“

— Važiuojam, — nuo vairuotojo sėdynės subaubia tėtis; jis švyti tokiu optimizmu, jog aš kone patikiu, kad, šiaip ar taip, jo sumanymas nėra jau toks blogas, ir gal tikrai bus visai smagu.

Mo suploja delnais ir lekia į kemperį. Vansas tempia nuo terasos Chloją, jiedu velkasi link mašinos. Mama atsidūsta ir žingsniuoja su teta Karen iškėlusi smakrą, it į elektros kėdę žengiantis drąsuolis mirtininkas. Dédé Bobas dedasi besiboksuojas su Oziu ir strikinėdamas vilioja jį į kemperį, vis pašnairuodamas į mamą, norėdamas įsitikinti, ar ji žiūri.

— Fina, eikš, — sako tėtis.

Pribėgu ristele, jis iškiša pro langelį ranką ir sumuša su manimi delnais, man prarisojant.

— Saugos diržą, — paliepia mama, kai įlipu, bet ji kalbasi ne su manimi. Su Mo.

Mo niurna, bet užsisega.

Nusijuokiu ir drimbu šalia jos; be diržo, laisva.

Dédé Bobas budrus; jiedu su tėčiu iškart užmezga pokalbį apie šių metų supertaurę. Šiaip aš irgi jų klausyčiausi ir dalyvaučiau pokalbyje, nes man patinka futbolas, o apie futbolinikus žinau daugiau nei kuris nors iš jų, bet juk nepaliksiu Mo su Natalija. Taigi imu kortų kaladę ir dalinu mums, trims merginoms, taip pat Chlojai ir Vansui; pradėsime nesąmonių maratoną ir, tikėtina, ištempسیمe visas tris valandas iki Didžiojo Lokio. Laimėtojas galės pasirinkti, kur miegoti, kai atvažiuosime į trobelę; išties verta pakovoti dėl tokio prizų, nes miegoti šalia Ozio tikrai reikėtų vengti, jeigu tik įmanoma.

Ozis, apramintas sveikatinančios benadrilio dozės, kuria prieš kelias akimirkas tėtis pagardino jo sultis, garsiai knarkia, atsirėmęs į langą; jam prie kojų susirietęs Bingas. Gale, įsitaisiusi ant bentlio sėdynės, ant kelių pasidėjusi nešiojamąjį kompiuterį, darbuojasi mama. Po kelių savaitių jos laukia svarbi byla, ir ji labai nerimauja. Teta Karen skaito žurnalą.

Keliaujame.

Pradedame kilti į kalną; debesys vis tirštėja, vis labiau blęsta spalvos ir šviesa, kol pasaulis susitraukia į matinę pilkumą be laiko pojūčio ar tūrio. Dar tik popietė, bet jau ganėtinai tamsu, galima sakyti, prieblanda. Lošti baigėme, nes Natalija buvo pričiupta sukčiaujanti, ir Chloja nenusileido, nors sakėme, kad galime žaisti toliau, nieko baisaus. Kadangi niekas nelaimėjo, atvykę į trobelę, lovas rinksimės savo nuožiūra.

Ozis tebeknarkia, mama tebedirba, teta Karen lakoja Natalijai kojų nagus, o pati Natalija sėdi patempusi lūpą, nes nė vienas iš mūsų jai nerodo prielankumo.

Mudvi su Mo vis dar prie stalelio, sukišusios galvas į mano telefoną.

— Aš negaliu, — pasakau jusdama, kaip skruostus nulieja šiluma; spoksau į raides, kurias mano telefonu sustukseno Mo. Sveikas, Čarli, turi kokių planų šokių vakarėliui? Jei ne, pamaniau, gal galėtume eiti kartu??? Fina

Šiai paprastai ir labai aiškiai žinutei parašyti prirėkė daugiau nei dvidešimtys minučių. Mano pirštas makaluojasi virš mygtuko „Siųsti“, kol galiausiai laukti pavargusi Mo pasilenkia ir pati tą mygtuką paspaudžia; man vos neišleikia širdis.

— Baigta, — sako ji, patenkinta šypsodamasi.

Iš nervų man traukia skrandį; viltingai žiūriu į ekraną tikėdamasi, kad man bus atsakyta akimirksniu; meldžiu, kad jis atsakytų, bet kartu ir bijau to atsakymo. Ir staiga laikas sulėtėja — kiekviena sekundė trunka mažiausiai dvigubai ilgiau, nei prieš išsiunčiant žinutę.

— Kas baigta? — klausia Chloja, vaduodamasi iš Vanso ir traukdama iš dešinės ausies ausinę.

Iš mažutyčio garsiakalbio sklinda bjauri muzika — kažkoks trankus griausmas ir kakofoniškas čirpimas, kurio klausantis į galvą lenda mintys apie kankinamas kates, ventiliacines gamyklų angas ir skardines šiukšlių dėžes.

— Nieko, — atsakau stebėdamasi, kaip Chlojai visada taip pavyksta — ji tavęs nepaiso, kai tikrai nori būti išgirstas, ir klausosi tada, kai tau visai nereikia, kad klausytųsi.

Ji čiumpa nuo staliuko telefoną, man nespėjus suskubti pirmai.

— Kas tas Čarlis?

— Niekas.

Mo sėdi išsišiepusi.

— Tik nesakyk, kad tas futbolininkas su didžiule diržo sagtimi ir auliniais batais.

— Jis iš Teksaso, — ginu Čarlį.

— O man atrodo, kad saktis ir auliniai — labai miela, — sako Mo.

Chloja užverčia akis ir meta telefoną ant staliuko.

— Net sunku patikėti, kad mes seserys.

Negaliu ginčytis; kambarys, kuriuo su ja dalinuosi visą gyvenimą, potraukis atraktyviems žodžiams, tokiems kaip *atraktyvus*, mudviejų vario spalvos plaukai ir žalios akys turbūt ir yra vieninteliai dalykai, siejantys mudvi su Chloja. Šypsodamasi ji vėl įsikiša ausinę, ir aš suprantu, kad sesuo dėl manęs džiaugiasi. Kalbant apie meilės reikalus, reikėtų pripažinti, kad ji mane labai palaiko; ji visada sako, kad aš graži, nors deduosi, kad man šitai visai nerūpi. Ji vienintelė man taip sako, bet kartoją ganėtinai dažnai ir taip nuoširdžiai, kad kartais tikrai tuo patikiu.

Kol privažiuojame trobelę, nusikramtau visus nagus ir mažiausiai du šimtus kartų patikrinu telefoną. „Miller Mobile“ sustoja, mes visi pasiražome ir sukruntame. Pradėjo snigti; nors dar net ne penkta valanda, pasaulį jau užgulusios sutemos.

Pro perregimą šydą šnairuoju į trobelę, ir širdį užlieja šiluma. Čia gimė gražiausi mano vaikystės prisiminimai. Trobelę, labiau panašią į nedidelį kalnų namelį, pastatė į pensiją išėjęs mamos tėtis; jo svajonė gyventi pušų apsupty truko trumpučius dvejus metus, paskui jis mirė. Bet jo vizija tebestovi — karališkas A formos namukas iš rąstų ir stiklo, kurį galima pasiekti tik privačiu gaisrinei skirtu keliuku; kito namuko tektų ieškoti mylių mylias.

Lipu iš kemperio ir akimirksniu pamirštu Čarlį ir telefoną; žiemos stebuklas atima kvapą, žnaibosi šaltukas. Kadangi mano rankos ir kojos labai ilgos, o plaukai ryškūs, visada jaučiuosi visų matoma, aukšta, bet čia, atšiaurios gamtos platybėse, staiga tampa mažutė ir stulbinamai aiškiai suvokiu savo nereikšmingumą.

Aplink mane sukiojasi Mo, taip pat mėgaudamasi šiomis akimirkomis; ji kaišioja liežuvį, gaudydama krintančias snaiges. — Žinok, sniegas nešvarus, — sako Natalija.

Mo atsisuka į Nataliją, vis dar iškišusi liežuvį, Natalija nebepursloja. Mudvi su Mo kikename.

Tėtis vargsta, bandydamas kemperio laipteliais nutempti gazuoto vandens butelių prikrautą šaldytuvėlį, prašo Ozio nukelti ir antrąjį; Ozis taip ir padaro, nesunkiai pakeldamas šaldančią dėžę ir eidamas paskui tėtį. Bingas lipa Oziui ant kulnų.

— Ačiū, drauguži, — tarsteli per petį tėtis, ir Ozis išsišiepia.

Aš imu savo krepšį, du maišus su maistu ir einu paskui Vansą, kuris neneša nieko, tik savo krepšį. Jis šlepsi susikūprinęs

koja už kojės, ir mane tai erzina; jis geba būti ir tingus, ir kartu įžūliai arogantiškas.

Striukės kišenėje suzvimbia telefonas, pašoku, tarsi perlieta rimbu galvijams varyti.

Paskui mane einanti Chloja stukteli man į užpakalį pirkinų krepšiu, kurį neša vis pasiūbuodama.

— Ar čia tavo *vaikinas*?

Pažvelgiu per petį, ketindama pasišaipyti, bet išvydusi džiugias jos akis nuraustu.

Man beprotiškai norisi pažvelgti į telefoną ir viską išsiaiškinti, bet Čarliui teks palaukti, nes mes jau peržengėme trobelės slenkstį, ir reikia kuo greičiau užsiimti lovą. Metu ant stalo maišus ir puolu pirma Vanso, kuris, akivaizdu, nė nenutuokia, kaip šitai svarbu. Ozis jau ant laiptų, vedančių į antrą aukštą, jau ropščiasi viršun. Kai jis ko nors išties nori, gali būti labai ryžtingas, o aš žinau, kad jis nori miegoti geriausioje lovoje.

Ir gerai. Jeigu jis eis į kairę, aš eisiu į dešinę. Nesvarbu, kurią lovą jis pasirinks, aš užsiimsiu vietą sau ir Mo. Natalija netveria savame kailyje, lipdama man ant kulnų, ir aš neabejoju, kad ji rengia diversiją. Ar pasirinksiu tą lovą, ar aną, ji vis tiek rinksis vietą šalia manęs, kad atskirtų mudvi su Mo.

Mintyse karštligiškai strateguoju ir nusprendžiu rinktis kambario gale esančias lovas. Pasirinksiu vidurinę, kad šalia vis tiek miegotų Mo, nesvarbu, kaip pasielgs Natalija.

Ozis pasuka kairėn, aš puolu pirmyn, metu krepšį ant vidurinės lovos, paskui nusivelku striukę ir metu ant lovos man iš kairės.

Natalija užkimba ant jauko.

— Čia mano lova, — sako ji. — Jokių užėmimų, — ji meta ant grindų mano striukę ir uždeda savo krepšį ant mažiausiai pageidautinos lovos — tos, kuri po šildytuvu ir arčiausiai Ozio.

Pakeliu striukę ir švysteliu ant lovos sau iš dešinės, ant tos, kurios ir norėjau.

Vansas ir Chloja miegos antroje lovų eilėje. Mano tėvai — ant sofos didžiajame kambaryje. Teta Karen ir dėdė Bobas gaus didįjį miegamąjį.

— Išsikraukite daiktus... ir tada eisime pietauti, — rėkia tėtis.

Sudrimbu ant savo lovos ir išsitraukiu iš kišenės telefoną. Mo klesteli šalia ir žiūri man per petį.

Puikus sumanymas. Džiaugiuosi, kad pasiūlei man. Čarlis

Mes taip pašokame, kad išsigąstu, ar nesulaužysime trapios lovelės.

— Jis džiaugiasi, kad pasiūlei jam, — sucypia Mo.

Kitoje kambario pusėje plačiai išsišiepusi Chloja pakelia aukštyn abu nykščius.

— Manai, kad jis apsiaus kaubojiškus aulinius? — pasišai-po Natalija.

Nekreipiu į ją dėmesio. Remdamasi naujausiomis žiniomis, galiu pasakyti, kad ji į šokius eis su pusbroliu.

— Mergaitės, paskubėkite, — iš apačios ragina tėtis. — Mūsų laukia „Grizlio dvaras“.

Įsiterpia mamos balsas:

— Džekai, gal šįvakar derėtų likti namie? Rodos, tikrai pradės kaip reikiant snigti.

— Ir pietums nesuvalgyti grizlio blynų deglų šviesoje? Ne, taip negalima, jokių būdu, — entuziastingai kalba tėtis.

Ozis susijaudinęs spygteli:

— Pietums — grizlio blynai.

Žinau, kad ši akimirka nulemia viską. Jeigu Ozis negaus blynų, neužsčiaupdamas kartos tą patį be galo.

— Mergaitės, tuoj baigsiu iškrauti kemperio priekabą. Turite dešimt minučių.

Visų pirma jis kreipiasi į Mo, panelę modistę, kuri jau rausiasi neįtikėtino dydžio lagamine, ieškodama geriausiai „Grizlio dvarui“ — užkandinei su languotomis klijuotėmis dengtais staliukais ir pjuvenomis ant grindų — tinkamo komplektuko.

Natalija nėra iš tų, kurios leidžiasi pralenkiamos, todėl irgi atsega ypač didelį kelionkrepšį ir daro tą patį. Sėdžiu ant lovos, užmetusi koją ant kojos, apsilvilkusi treningu, apsiavusi ugais, ir spoksau į Čarlio žinutę.

— Raudoną ar juodą? — klausia Mo, paėmusi du vienodai nuostabius megztukus.

— Raudoną.

— Skylėtus ar neskylėtus? — teiraujasi dėl džinsų.

— Lauke šalta, — atsakau.

— Bet prie raudono megztuko gražiau atrodo skylėti, — ji meta atgal į lagaminą nesuplėšytus džinsus, aš užverčiu akis. — Man tereikės nueiti nuo automobilio iki restorano ir atgal.

Ji lekia į vonios kambarį persirengti, o kai grįžta, atrodo kaip Niujorko manekenė, išsiruošusi į penkių žvaigždučių restoraną, o ne pauglė Didžiojo Lokio užkampyje, keliaujanti į vietinę užkandinę, vietoje pietų tenkintis pusryčiais.

— Pasiruošę? — rėkia tėtis. — Autobusas išvyksta.

Stveriu ilgą striukę su kapišonu, Mo čiumpa mielą trumpą eglutės rašto švarkelį, užsitempia odinius ilgaaulius aukštakulnius. Stebėdama, ką pasirinko Mo, Natalija naršo krepšyje ir išsitraukia beveik tokius pačius aulinius, o paskui užsimeta kreminį paltuką iki kelių.

— Man patinka tavo paltas, — sako Mo.

— Įsigijau Italijoje. Kainavo daugiau nei septynis šimtus dolerių, — atsako Natalija.

Mo nuostabiai sureaguoja — nieko neatsako. Aš, kita vertus, purtau galvą ir drebiu:

— Na, aš savo paltą įsigijau Paryžiuje ir jis kainavo aštuonis šimtus dolerių.

Natalija bjauriai išsišiepia, lekia laiptais ir ištrepsi pro duris.

Mo atsisuka į mane, ir mes juokiamės, o paskui pamėgdžiojame išdidžią Natalijos eisena.

— Mergaitės, — kerta mama, subardama dėl negražaus elgesio.

Išeiname į tamsą, ir šaltis užima kvapą.